

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

‘Η εκατονταετηρίς του διασημού Γάλλου μυθιστοριογράφου. Πώς έζησε. ‘Η επιτυχία των έργων του. Τα πρώτα χρόνια της ζωής του. ‘Η απογοητεύσεις του πκτήρη του. Τα κέρδη των μυθιστορημάτων του. Στο έρημητήριο της ‘Αριένης. Ζωή καλήν του και η διαθήκη του.

‘Ο Ιούλιος Βέρν, του οποίου η εκατονταετηρίς εορτάσθηκε τελευταίως με μεγαλοπρέπεια στο Παρίσι, υπήρξε ένας από τους πιο δοξασμένους συγγραφείς της Γαλλίας.

Γεννήθηκε στις 8 Φεβρουαρίου 1828 στη Νάντη. ‘Ο πατέρας του που έλασσε στην πόλι αυτή έπι πολλά χρόνια το δικηγορικό επάγγελμα δέν ελχε καμιά άλλη επημέρια από τού να ιδή μιά ημέρα το γιού του άξιο να τόν διαδεχθή στο Γραφείο του. ‘Ο νεαρός όμως Βέρν, άν και από πολύν νοορξ ελχε σταλή στο Παρίσι γιά νομικές σπουδές, ουδέποτε κατώρθεσεν να «έννοηση και γάγα-πήση» όπως έλεγε — τα συγγράμματα του Δικαίου». Από τά μικρά του χρόνια έννοιωθε μιά ακατανίκητη κλίση γιά τά γράμματα και γιά τίς καλές τέχνες, λίγο αργότερα δέ, όταν σέ ηλικία 18 έτων ελχε γυρίσει άπ’ το Παρίσι, χωρίς να πάρη το δίπλωμά του, γνωρίστηκε με τόν διάσημο τότε συγγραφέα ‘Αλέξανδρο Δουμά υιό, με τόν όποιο και συνεδέθη με στενή φιλία.

‘Η γνωριμία αυτή ήτανε γιά το νεαρό Βέρν η πρώτη αφορμή να γνωρισθί με τούς φιλολογικούς κύκλους του Παρισιού. Παρά τή δέσση του πατέρα του, ό όποιος δέν ήθελε πειά ούτε ν’ άκουσει να γίνεται λόγος γιά τόν «έκφυλο γιού του», ό Βέρν έγραψε σέ ηλικία 21 έτων, ένα λιμπερέτο μιάς οπερά-κομική, η όποία όμως δέν ελχε και μεγάλη επιτυχία.

‘Απογοητευμένος ό Βέρν από τήν πρώτη αυτή προσπάθεια και άλλο έννοιωθε κανένα άλλο πόρο ζωής, αναγκάστηκε στήν άρχή να εισέλθι ως γραμματικός στήν υπηρεσία του τότε Διευθυντού του «Λυρικού Θεάτρου» Αιμίλιου Περην και λίγο αργότερα να δεχθί μιά μικρή θέσι λογιστού σ’ ένα χρηματιστικό Γραφείο.

‘Ετσι πέρασαν πέντε δλόκληρα χρόνια σκληρής βιοπάλης και άπογοητεύσεως. ‘Ο Βέρν όμως δέν έπαυσε ούτε μιά στιγμή να σκέπτεται το έργο του και να συνδέη μάλιστα από καιρού σέ καιρόν και μερικά από τά κυριότερα κεφάλαια του πρώτου μυθιστορηματός του, που σκόπευε να δημοσιεύσει. Με δλον ότι ήταν αναγκασιένος να εργάζεται 3 ώρες τήν ημέρα γιά να κερδίη το ψωμί του, έντούτοις έννοιωθε τήσ δυνάμη μέσα του και ελχε τέ-τοια πεποιθήση ότι θά έπιτύχη ως συγγραφέας, όστε όταν μερικοί από τούς φίλους του μιλούσαν ειρωνικά γιά τούς σκοπούς και τά σχέδιά του, ό Βέρν απαντούσε γελώντας :

— ‘Εσείς δέν είσαστε ίκανοί γιά τίποτα καλύτερο. Θά πεθάνετε μέσα στά γραφεία σας. ‘Εγώ όμως δέν μπορώ να ζήσω ως υπάλληλος. Αισθάνομαι πώς, πολύν γρήγορα θά βρω άπ’ αυτή τήν κατά-σταση... ‘Όταν θά δημοσιεύθί το πρώτο μου έργο, θά ιδίτε ποιός είμαι και τί άξίζω...

‘Εννοείται πώς, στα λόγια αυτά του Βέρν οι φίλοι του δέν έδιναν καμιά σημασία και συχνά γελοιοσαν ές βάρος του γιά όλες αυτές τίς κομπορημοσύνες του!

Τό πρώτο έργο του ‘Ιουλίου Βέρν, η «Μυστηριώδης νήσος», έξεδόθη στά 1854, και όπως ελχε προβλέπει ό συγγραφέας η επιτυχία του υπήρξε μεγίστη. ‘Εντός ελαχίστου χρονικού διαστήματος έχρησίσθη να γίνη και δευτέρα έκδοσις, τήν όποιαν ακολουθήσασ και τρίτη.

‘Ο ‘Ιούλιος Βέρν ένδαρρυνθείς από τήν πρώτη αυτή επιτυχία,

όημου.
‘Ο Χατζηπέτρος του κάκου περιμένα τήν αρραβωνιαστικά του να γυριση. ‘Η αλήθεια τώρα εινε πως δέν πολυνοικοιζότανε άν θά τήν ξαναδίδ. Ζοίσεσ σαν μπεύς στο παλατάκι του που τού ελχε χτίσει και έξοδενε τά λεπτά που τού ελχε άφίσει η καλή ‘Ιάνθη.

‘Όσο γιά τήν παρξένην αυτή γυναίκα, που άφορ υπήρξε λαίδη, βαρώνη και κόμισσα, κόντεψε να γίνη και σύζυγος ένός άγωνιστού του 21, δέν έχουμε δυστυχώς καμιά πληροφορία τι άπέγνε υστερ’ από τή συμβίωσή της με τόν Σεί-χη. Ποιός ξέρει σέ πόσες άλλες χώρες τής ύδρογειου περιπλανήθηκε και πό-σους άγνωρίσε έρωτας!

N. ‘Αδ.

έγραψε το δεύτερο έργο του «Είκοσι χιλιάδες λεύγες υπό τήν θάλασσαν», το όποιον ελχε επίσης πολύν μεγάλη επιτυχία. Κατό-πιν αυτού ό Βέρν έγινε πειά γνωστός και όλη η παρισινή νεολαία έντροφούσε στις περιπετειώδεις σελίδες των μυθιστορημάτων του.

‘Απο τήν εποχή αυτή μέχρι το 1874 ό Βέρν έγραψε είκοσι έν συνόλω μυθιστορήματα, έκ των όποιων το τελευταίο, ό «Μιχαήλ Στρογκώφ», ελχε θριαμβευτικήν επιτυχία. Πολύ λίγα έργα διαβέ-σθηκαν τόσο όσο το τελευταίο του αυτό μυθιστορημα. Οι πρώτες έκδόσεις του έξαντλήθηκαν, ύστερα δέ από ένα έτος ό φίλος του Βέρν και διάσημος τότε μυθιστοριογράφος ‘Αλφόνσος ντ’ ‘Εννεσύ, διασκεύασε το «Μιχαήλ Στρογκώφ» εις πεντάπρακτο δραματικό έργο, που παίχθηκε επί 80 συνεχείς βραδυές στο παρι-σιό θέατρο του «Σατελέ»!

‘Ο ‘Ιούλιος Βέρν, ύστερ’ από τίς μεγάλες αυτές επιτυχίες των έργων, δέν ελχε πλέον ανάγκην χρημάτων. ‘Εκέρχθη τόσο όσα και οι μεγάλοι παρισινοί τραπεζίται. Μόνον από τήν κυκλοφορία του ‘Γύρου του Κόσμου» έκέρχεται το ποσόν του 1 εκατομμυρίου φράγκων!...

Στά 1888, σέ ηλικία έξήντα έτών ό ‘Ιούλιος Βέρν απέφασσε ν’ άποσυρθί άπ’ το Παρίσι και να ζήσ η μόνος και μόνια από τήν πολυθόρυβη ζωή τής Γαλλι-κής πρωτεύουσας.

— Το Παρίσι δέν εινε γιά μās τούς γέροντες, έλεγε. Ελχε η πόλις τού γλεντιού και τής κέ-νητος από τήν όποία μόλις γλεντήση κανείς πρέ-πει να φεύγη, και να παραχωρηί τή θέσι του στούς νέους...

Με μόνη λοιπόν συντροφιά τήν πιστή σύντρο-φο τής ζωής του, Μαίρη Βέρν, τήν μόνη γυναίκα που άγάπησε, και με ολίγα καλή βιβλία, έφυγε το φθινόπωρο του 1894 γιά τήν όρεια ‘Αριένη, όπου ελχε φροντίσει ν’ αγοράσθι από καιρό μιά θαυμασία έπαυλή, χωμένη μέσα σέ ύψηλά και κατάπικνα δέντρα.

‘Εκεί ό ‘Ιούλιος Βέρν έπέρασε τά λίγα χρόνια που τού έμεναν άόμοια, παρακολουθώντας πάν-τοτε από μακρην τήν καταπληκτική πειά διάδοσι των έργων του, τά όποια ελχαν άρχίσει να μετα-φράζονται στις περισσότερες ευρωπαϊκές γλώσσες.

Οι λίγοι φίλοι που τόν έπισκέπτοντο κομια φερό στο όραιο εκείνο έρημητήριο, έθαυμαζαν τήν γλήνην και τήν ήρεμία, με τήν όποια ό Βέρν περιμένα το θάνατο. Σαπλωμένος σέ μιά πολυ-θρονα και καπνίζοντας ένα σκαλιστό μακρύν τσι-μουκι — όσορ ένός φίλου του καπετανού — έλεγε συχνά χαμογελώντας :

— Λοιπόν δέν ύπόρχει, φίλοι μου, τίποτα πιο γλυκό πράγμα στή μάταιη αυτή ζωή του ανθρώπου, από το να περιμενης η συ-τα το θάνατο, όταν νοιώθης μέσα σου πως ξεπληρώσες πεια όλους τούς σκοπούς και όλα τά όνειρα τής ζωής σου!...

Και δέν έλεγε καμιά υπερβολή. Τα τελευταία χρόνια τής ζω-ής του περιφέρημου Γάλλου μυθιστοριογράφου, έπερασαν με μιά θαυμαστή ήρεμία και γλήνη.

Κοντά στήν αγαπημένην του γυναίκα, έτσι χωρίς τήν παραμικρή άρρώστια, τον Μάρτιο του 1905 ό ‘Ιούλιος Βέρν, έκλεισε τά μά-τια του και άφησε τήν τελευταία του πνοή σέ ηλικία έβδομηκον-τά όκτά έτών.

‘Ενα άρκετό μέρος τής περιουσίας του το άφισε στο Δη-μό τής ‘Αριένης, υπό τόν όρο να διατεθί γιά φιλανθρωπικούς σκοπούς, και στο υπόλοιπο, περί τα 1/2 περίπου έκταμια φράγκα, κατέστειλε γενικό κληρονόμο τή γυναίκα του Μαίρη Βέρν.

ΓΝΩΜΙΚΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

‘Αν θέλεις να μάθης με πόσο τρόπο άγαπάει τίς γυναίκες ένας άνδρας φρόντισε ν’ άκούσης τά κακα που λέει γ’ αυτές. Π. Στάλ

— Μιά γυναίκα όραιο εινε ό πα-ράδεισος των όφθαλμών, η κόλασις τής ψυχής και το καθαρότηρον του βα-λαντίου. Φοντενέλλ

‘Ιούλιος Βέρν

